

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 199/2021-14

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Rastislava Kaššáka a sudcov Jany Baricovej a Miloša Maďara (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej Mgr. Petrom Hargašom, advokátom, Košická 56, Bratislava, proti opatreniam Úradu verejného zdravotníctva Slovenskej republiky č. OLP/2731/2020 z 23. marca 2020, č. OLP/3461/2020 z 21. apríla 2020, č. OLP/3795/2020 a č. OLP/3796/2020, obe z 5. mája 2020, takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 11. mája 2020 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva podnikat' podľa čl. 35 ods. 1 ústavy a práva na rovnaké zaobchádzanie – zákaz diskriminácie podľa čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) opatreniami Úradu verejného zdravotníctva Slovenskej republiky (ďalej len „úrad verejného zdravotníctva“) č. OLP/2731/2020 z 23. marca 2020, č. OLP/3461/2020 z 21. apríla 2020, č. OLP/3795/2020 a č. OLP/3796/2020, obe z 5. mája 2020. Sťažovateľka navrhuje priznať jej primerané finančné zadostučinenie v sume 400 eur denne od 22. apríla 2020 do dňa, kedy bude môcť/mohla otvoriť telovýchovno-športovú prevádzku, ako aj náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka je podnikateľkou v oblasti telovýchovy, prevádzkuje zariadenia športového a filozofického charakteru, t. j. zameriava sa na výučbu jogy s predmetom podnikania – prevádzkovanie športových zariadení, organizovanie kultúrnych a iných spoločenských podujatí. V dôsledku vydania napadnutých opatrení musela svoju podnikateľskú činnosť pod hrozbou sankcie zastaviť.

3. Úrad verejného zdravotníctva opatrením č. OLP/2731/2020 z 23. marca 2020 nariadil podľa § 48 ods. 4 písm. d) zákona č. 355/2007 Z. z. o ochrane, podpore a rozvoji verejného zdravia a o zmene

a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 355/2007 Z. z.“) a § 7 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 42/1994 Z. z. o civilnej ochrane obyvateľstva v znení neskorších predpisov opatrenie, ktorým zakázal všetkým fyzickým osobám, fyzickým osobám – podnikateľom a právnickým osobám organizovať a usporadúvať hromadné podujatia športovej, kultúrnej, spoločenskej či inej povahy, a to v termíne od 24. marca 2020 do odvolania.

4. Úrad verejného zdravotníctva opatrením č. OLP/3461/2020 z 21. apríla 2020 nariadil podľa § 48 ods. 4 písm. a), c), e) a j) zákona č. 355/2007 Z. z. opatrenia, ktorými boli uzatvorené všetky maloobchodné prevádzky a všetky prevádzky poskytujúce služby s výnimkami presne špecifikovanými pod písm. A) bodmi 1 až 33, všetky maloobchodné prevádzky a všetky prevádzky poskytujúce služby nachádzajúce sa v priestoroch obchodného domu s výnimkami presne špecifikovanými pod písm. B) bodmi 1 až 11, zakázala sa prítomnosť verejnosti v prevádzkach podľa písm. A) bodu 7 a 30 a písm. B) bodu 7 s vymedzením toho, na čo sa tento zákaz nevzťahuje, zatvorili sa všetky prírodné a umelé kúpaliská podľa § 19 zákona č. 355/2007 Z. z.; telovýchovno-športové zariadenia podľa § 22 zákona č. 355/2007 Z. z.; zariadenia starostlivosti o ľudské telo podľa § 23 zákona č. 355/2007 Z. z.; zariadenia pre deti a mládež vrátane zariadení starostlivosti o deti do 3 rokov veku podľa § 24 zákona č. 355/2007 Z. z.; wellness centrá vrátane bazénov v ubytovacom zariadení; prevádzky zábavného charakteru, ktorými sú napríklad kasína, kiná a iné prevádzky voľnočasového charakteru; rekondičné pobyty [s výnimkami stanovenými pod písm. D) bodmi 1 až 3] a pod písm. E) až H) sa stanovili podmienky poskytovania sociálnych služieb a prevádzkovania maloobchodných prevádzok a prevádzok poskytujúcich služby, a to všetko s účinnosťou od 22. apríla 2020 od 6.00 h do odvolania.

5. Úrad verejného zdravotníctva opatrením č. OLP/3795/2020 z 5. mája 2020, nadobudnutím účinnosti ktorého sa zrušilo opatrenie úradu verejného zdravotníctva č. OLP/3461/2020 z 21. apríla 2020, nariadil podľa § 48 ods. 4 písm. c) a e) zákona č. 355/2007 Z. z. opatrenia, ktorými boli uzatvorené všetky prírodné a umelé kúpaliská podľa § 19 zákona č. 355/2007 Z. z.; telovýchovno-športové zariadenia podľa § 22 zákona č. 355/2007 Z. z.; zariadenia starostlivosti o ľudské telo podľa § 23 zákona č. 355/2007 Z. z.; zariadenia pre deti a mládež vrátane zariadení starostlivosti o deti do 3 rokov veku podľa § 24 zákona č. 355/2007 Z. z.; fitness centrá, prevádzky zábavného charakteru, ktorými sú napríklad kasína, kiná a iné prevádzky voľnočasového charakteru; rekondičné pobyty [s výnimkami stanovenými pod písm. D) bodmi 1 až 7], uzatvorili sa všetky maloobchodné prevádzky a všetky prevádzky poskytujúce služby v stálych architektonických objektoch združujúcich viac ako 35 samostatných maloobchodných prevádzok alebo prevádzok poskytujúcich služby [s výnimkami stanovenými pod písm. B) bodmi 1 až 12] a pod písm. C) až F) sa stanovili podmienky prevádzkovania maloobchodných prevádzok a prevádzok poskytujúcich služby, resp. bolo pozastavené poskytovanie sociálnych služieb, a to všetko s účinnosťou od 6. mája 2020 od 6.00 h do odvolania.

6. Úrad verejného zdravotníctva opatrením č. OLP/3796/2020 z 5. mája 2020 doplnil svoje opatrenie č. OLP/2731/2020 z 23. marca 2020, a to tak, že s účinnosťou od 6. mája 2020 od 6.00 h do odvolania sa tento zákaz nevzťahuje na výkon bohoslužieb, prvého svätého prijímania, sviatosti birmovania a sobášneho obradu vrátane civilného obradu pri dodržaní tam presne určených podmienok.

II.

Argumentácia sťažovateľky

7. Proti napadnutým opatreniam podala sťažovateľka túto ústavnú sťažnosť, argumentujúc, že:
- a) z opatrení č. OLP/3461/2020 z 21. apríla 2020 a č. OLP/3795/2020 z 5. mája 2020 nie je zrejmé, prečo sa obmedzuje jej podnikanie v celom rozsahu, ak je z opatrenia zrejmé, že iné podnikateľské činnosti sú povolené,
  - b) z opatrení č. OLP/3461/2020 z 21. apríla 2020 a č. OLP/3795/2020 z 5. mája 2020 nie je zrejmé, prečo práve jej činnosť musela byť obmedzená v plnom rozsahu, keďže joga nie je kontaktným športom a ani telesne náročným športom, a preto medzi jej činnosťou a činnosťou podnikateľov prevádzkujúcich vonkajšie športoviská (ktorých činnosť nebola obmedzená, pozn.) neexistuje rozdiel, v dôsledku čoho došlo k jej diskriminácii oproti iným podnikateľom,
  - c) opatrenie č. OLP/3461/2020 z 21. apríla 2020 nebolo úradom verejného zdravotníctva podrobené žiadnemu testu proporcionality, a teda nie je ani možné zistiť, prečo opatrením bola obmedzená v celom rozsahu jej prevádzka,
  - d) opatrením č. OLP/3461/2020 z 21. apríla 2020 prišlo neprimeraným spôsobom aj k zásahu do jej vlastníckeho práva, keďže musela platiť prenajaté priestory, hoci nemohla generovať žiadne tržby, a štát jej neposkytol adekvátnu kompenzáciu pri výpadku príjmu,
  - e) opatrením č. OLP/3795/2020 z 5. mája 2020 sa ešte prehĺbila diskriminácia jej podnikateľskej činnosti v nadväznosti na iné podnikateľské činnosti povolených prevádzok, ktoré svojou povahou nie sú až tak rozdielne vo svojej podstate, keď napr. múzeá, knižnice a výstavné siene združujú osoby v interiéri, a to rovnako ako je tomu pri cvičení jogy, a tiež napr. holičstvá a kaderníctva sú kontaktné činnosti, pričom pri cvičení jogy ku kontaktu nedochádza,
  - f) opatrením č. OLP/3796/2020 z 5. mája 2020 v nadväznosti na opatrenie č. OLP/2731/2020 z 23. marca 2020 sa jej diskriminácia prejavila naplno, keď týmto opatrením bolo umožnené organizovať bohoslužby, s poukázaním na skutočnosť, že joga má svoj duchovný rozmer, a teda zákaz prevádzkovať telovýchovno-športové zariadenia spôsobil, že sťažovateľka nemohla zabezpečiť rozvoj ducha svojich klientov, t. j. je tu diskriminovaná určitá časť obyvateľstva, ktorá nemôže rozvíjať svoje duchovné vnútro prostredníctvom jogy, pretože joga nemôže byť registrovanou cirkvou na Slovensku a v zásade musí byť prevádzkovaná ako špecializovaná činnosť v oblasti telesnej kultúry. Navyše, nie je zrejmé, prečo bohoslužba s niekoľko sto veriacimi môže byť usporiadaná v kostole a športová činnosť nemôže byť zabezpečená v priestoroch s niekoľkokrát väčším množstvom otvorených okien.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

8. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie práv sťažovateľky označených v bode 1 tohto uznesenia opatreniami úradu verejného zdravotníctva, v dôsledku vydania ktorých bola podnikateľská činnosť sťažovateľky obmedzená, resp. zastavená.
9. Systém ochrany základných práv a slobôd zaručených ústavou a ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich zo záväznej medzinárodnej zmluvy je založený na princípe subsidiarity, ktorý určuje aj rozsah právomoci ústavného súdu pri poskytovaní ochrany základným právam a slobodám, resp. ľudským právam a základným slobodám vo vzťahu k právomoci všeobecných

súdov (čl. 127 ods. 1 a čl. 142 ods. 1 ústavy), a to tak, že všeobecné súdy sú primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie základných práv a slobôd, resp. ľudských práv a základných slobôd (čl. 144 ods. 1 a 2 a čl. 152 ods. 4 ústavy). Všeobecné súdy sú tak ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Právomoc ústavného súdu je preto subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (II. ÚS 13/01). Vo vzťahu k princípu subsidiarity judikatúra ústavného súdu stabilne uvádza, že ochrana ústavnosti nie je a ani z povahy veci nemôže byť iba úlohou ústavného súdu, ale je takisto úlohou všetkých orgánov verejnej moci, v tom rámci predovšetkým všeobecného súdnictva. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti inštitucionálny mechanizmus, ktorý nastupuje až v prípade zlyhania všetkých ostatných do úvahy prichádzajúcich orgánov verejnej moci (I. ÚS 214/09). Ústavný súd môže urobiť zásah na ochranu ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv sťažovateľa až vtedy, keď ostatné orgány verejnej moci nie sú schopné protiústavný stav napraviť (m. m. IV. ÚS 322/09).

10. Ústavný súd, poukazujúc na uvedený princíp subsidiarity, pripomína, že sťažovatelia nemajú podľa ústavy, zákona o ústavnom súde a stabilizovanej judikatúry ústavného súdu na výber, ktorý z oboch ústavne existujúcich systémov súdnej ochrany využijú, ale sú povinní postupovať od súdnej ochrany poskytovanej všeobecnými súdmi k súdnej ochrane, na ktorú je kompetentný ústavný súd. Toto „poradie“ sa nedá sťažovateľmi ovplyvniť a jeho vnútorná logika vychádza z toho, že aj všeobecné súdnictvo je zodpovedné za ochranu základných práv a slobôd na úrovni jeho právomocí [čl. 142 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 1 Civilného sporového poriadku, resp. čl. 2 Správneho súdneho poriadku (ďalej aj „SSP“)]. Iba za predpokladu, že sťažovatelia vyčerpajú všetky im dostupné právne prostriedky súdnej a inej právnej ochrany svojho základného práva alebo slobody a pri ich uplatnení nie sú úspešní, môžu sa uchádzať o ochranu tohto základného práva alebo slobody sťažnosťou podanou ústavnému súdu podľa čl. 127 ods. 1 ústavy (m. m. IV. ÚS 193/2010, I. ÚS 178/2011, IV. ÚS 453/2011, III. ÚS 703/2017). Ak zákon podmieňuje prípustnosť ústavnej sťažnosti vyčerpaním opravných prostriedkov alebo iných právnych prostriedkov, ktoré zákon poskytuje sťažovateľovi na ochranu jeho práva, tak o to viac je podmienkou prípustnosti ústavnej sťažnosti uplatňovanie práva, ktorého porušenie sťažovateľ namieta, riadnym, zákonom predpísaným spôsobom (m. m. III. ÚS 1/04).

11. Ústavný súd, vychádzajúc zo spomínanej zásady subsidiarity, sa zaoberal predovšetkým otázkou, či neexistuje iný súd, ktorý bol oprávnený poskytnúť ochranu označeným právam sťažovateľky.

12. Podľa § 122 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažnosť môže podať fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá tvrdí, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom sa porušili jej základné práva alebo slobody, ak o ochrane týchto základných práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Ústavný súd sa charakterom opatrení úradu verejného zdravotníctva v súvislosti s pandemiou zaoberal vo viacerých rozhodnutiach (napr. I. ÚS 435/2020, II. ÚS 454/2020, III. ÚS 386/2020, IV. ÚS 466/2020) a dospel k záveru, že opatrenia úradu verejného zdravotníctva sú správnym aktom pri plnení jeho úloh, ktorý má charakter hybridného správneho aktu – rozhodnutia svojho druhu, ktoré sú preskúmateľné správnym súdom v rámci konania o správnej žalobe podľa tretej časti prvej hlavy Správneho súdneho poriadku. Od uvedeného záveru ústavný súd nevzhladol dôvod odchyliť

sa ani v preskúmanom prípade sťažovateľky, ktorá taktiež namieta porušenie svojich práv opatreniami úradu verejného zdravotníctva.

13. Ústavný súd už opakovane uviedol, že pokiaľ ide o právnu existenciu tzv. hybridného správneho aktu, teda individuálneho právneho aktu s prvkami normatívneho právneho aktu (normatívny prvok spočíva najmä vo všeobecne, resp. abstraktne určenom okruhu adresátov tohto aktu) v právnom poriadku Slovenskej republiky, taký akt aplikácie práva nemusí byť všeobecne legálne definovaný ako procesná kategória. Postačuje, ak z normatívne ustanovených, konkrétnych oprávnení pre určitý orgán verejnej správy vo všeobecne záväznom právnom predpise (v rozsahu predmetnej úpravy použitom ako „*lex specialis*“) vyplýva práve taká povaha výsledku výkonu jeho právomoci (legálna kompetenčná, teda nie pojmová, resp. statusová definícia). Tak je tomu v dotknutom prípade. Formulácia zákonných oprávnení na vydávanie opatrení, v tomto konkrétnom prípade podľa § 48 ods. 4 písm. a), c), d), e) a j) zákona č. 355/2007 Z. z. (na základe ktorých boli napadnuté opatrenia vydané, pozn.) zakladá „*ratione materiae*“ záver o vydávaní opatrenia ako hybridného správneho aktu, čo sa prejavilo aj v znení napadnutých opatrení. Ide teda o akt vydaný na základe zákona, nie ako jeho vykonávací predpis, pritom však adresovaný neurčitému počtu osôb, obsahujúci obmedzenia a povinnosti, vyplývajúce zo zákona, ktorý im bol v konkrétnej veci oznámený (jednotliví dotknutí adresáti boli o obsahu aktu poučení). Individuálny prvok (ktorý je dominantný) je určený konkrétnosťou predmetu regulácie, ktorá sa netýka akejkoľvek (genericky určenej) pandemickej situácie (všetkých takých prípadov rovnakého druhu a neurčitého počtu sa týka podkladová zákonná úprava), ale konkrétnej pandémie, na ktorú opatrenie reaguje (na veci nič nemení, že riešenie konkrétnej situácie si môže atrahovať aj zákonná úprava). Povinnosti sú opatreniami uložené na základe zákona, teda v súlade s čl. 13 ods. 1 písm. a) ústavy (m. m. I. ÚS 435/2020).

14. Napadnuté opatrenia vzhľadom na ich povahu (nejde o rýdzo individuálne právne akty) nie je možné vydať v konaní podľa zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (s konkrétne určeným okruhom účastníkov konania). Preto sa na nich § 59 zákona č. 355/2007 Z. z. z povahy veci nevzťahuje. Na vydanie dotknutých opatrení zákon nepožaduje žiadne osobitné konanie, resp. iné náležitosti.

15. Ústavný súd už taktiež vo viacerých svojich rozhodnutiach (pozri napr. tiež I. ÚS 438/2020, III. ÚS 396/2020) vyslovil názor, že aj napriek normatívne prvku, opatrenie s povahou hybridného správneho aktu nie je výlučne právnu normou, a teda nemôže byť ani všeobecne záväzným právnym predpisom. Preto zákon (ani pokiaľ ide o napadnuté opatrenia) neobsahuje vo svojom texte osobitné splnomocňovacie (delegáčné) ustanovenie na jeho vydanie, ktoré je nevyhnutné pri podzákonných všeobecne záväzných právnych predpisoch. Svoje oprávnenie na vydanie opatrení v danom čase úrad verejného zdravotníctva vyvodil priamo z kompetenčného ustanovenia (ustanovení), čo sa odráža aj v záhlaví napadnutých opatrení, ktoré sa zmieňujú o vydaní opatrení aj v kauzálnej väzbe na vyhlásenie núdzového stavu, avšak nepomenúvajú ho ako legálny kompetenčný podklad pre vydanie opatrení. Pokiaľ by predsa len existovali relevantné pochybnosti o kompetencii úradu verejného zdravotníctva na vydanie opatrení, skúmanie tejto otázky ústavným súdom neumožňuje princíp subsidiarity.

16. Z hľadiska možnosti prieskumu potom tieto správne akty zodpovedajú kategórii „opatrenie“ podľa § 3 ods. 1 písm. c) SSP, keďže evidentne nejde o „rozhodnutie“ podľa písm. b) ani o „iný

zásah“ podľa písm. e) tohto ustanovenia (iným zásahom by mohol byť výkon napadnutého opatrenia príslušnými orgánmi).

17. Ústavný súd dodáva, že z dôvodu osobitnej povahy opatrenia podľa § 3 ods. 1 písm. c) SSP, pokiaľ má právnu povahu tzv. hybridného správneho aktu, je pri vymedzení žalobnej legitímácie fyzickej osoby alebo právnickej osoby na podanie správnej žaloby proti opatreniu potrebné ustanovenie § 178 ods. 1 SSP vykladať a uplatňovať vo vzťahu k tam použitej kategórii „účastník administratívneho konania“ ústavne konformným spôsobom. Obsahom formulovanej požiadavky je dôkladné zohľadnenie čl. 46 ods. 2 ústavy garantujúceho právo každého kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, obrátiť sa na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia. Zároveň výklad a uplatnenie podústavného práva (v tomto prípade Správny súdny poriadok) nesmie viesť k výsledku, ktorý by spočíval vo vylúčení rozhodnutí orgánov verejnej správy týkajúcich sa základných práv a slobôd zo súdneho prieskumu (čl. 46 ods. 2 druhá veta ústavy, čl. 142 ods. 1 ústavy časť vety za bodkočiarkou). Hybridná, teda nie jednoznačne individuálno-právna povaha opatrenia úradu verejného zdravotníctva preto podmieňuje reštriktívny výklad vo vzťahu k uplatňovaniu znaku (kategórie) „účastník administratívneho konania“ použitému v § 178 ods. 1 SSP. Podporne to dokladuje i skutočnosť, že pod pojem administratívneho konania podľa § 3 ods. 1 písm. a) SSP možno subsumovať nielen postup pri vydávaní individuálnych správnych aktov, ale aj normatívnych správnych aktov. To je v dotknutom kontexte potrebné vyložiť ako postup pri vydávaní individuálnych správnych aktov, ako aj individuálnych správnych aktov s normatívnym prvkom (teda hybridných), keďže výlučne normatívne správne akty sa v konaní podľa Správneho súdneho poriadku nepreskúmajú.

18. Záver ústavného súdu opakovane vyjadrený vo viacerých už uvádzaných rozhodnutiach, v zmysle ktorého osoba priamo dotknutá opatrením úradu verejného zdravotníctva vydaným na predchádzanie chorobám a pri ohrození verejného zdravia je oprávnená napadnúť toto opatrenie všeobecnou správnu žalobou, ktorá zakladá prednostnú právomoc všeobecného súdu oproti (subsidiárnej) právomoci ústavného súdu rozhodnúť o ochrane základných práv dotknutej osoby v konaní o ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ústavy (ktoré ustanovenie je pre ústavný súd v súlade s čl. 2 ods. 2 ústavy neopomenuteľné a záväzné), je preto plne aplikovateľný aj na prípad sťažovateľky. Taký model (prieskum v správnom súdnictve a až následný prieskum rozhodnutia všeobecného súdu ústavným súdom v konaní o ústavnej sťažnosti) predstavuje vyšší štandard ochrany základných práv než jednoinštančné konanie pred ústavným súdom.

19. V nadväznosti na predchádzajúcu časť tohto odôvodnenia nevyužitie zákonnej možnosti podať správnu žalobu nemožno preto nahradzovať ústavnou sťažnosťou podanou ústavnému súdu, ktorý môže založiť svoju právomoc na konanie o nej až vtedy, ak fyzická osoba alebo právnická osoba nemala inú ústavnú a zákonnú možnosť účinnej ochrany svojich práv. Túto možnosť sťažovateľka v posudzovanej právnej veci mala, ale ako vyplýva z dopytu na Krajskom súde v Bratislave, ktorý ústavný súd vykonal, sťažovateľka túto možnosť nevyužila. Sťažovateľka netvrdila a už vôbec nepreukázala, že zákonom priznaný právny prostriedok na ochranu jej základných práv nevyčerpala z dôvodov hodných osobitného zreteľa (§ 132 ods. 2 a 3 zákona o ústavnom súde). Bez ohľadu na absenciu takej argumentácie možno konštatovať, že pokiaľ je nevyužitie prednostného (ústavnej sťažnosti predchádzajúceho) prostriedku nápravy (a teda priame podanie ústavnej sťažnosti) vecou právneho názoru sťažovateľky, nesprávnosť takého názoru nemôže bez ďalšieho založiť dôvod hodný osobitného zreteľa, tak ako ho má na mysli naostatok označené ustanovenie. Odlišné

posúdenie by vyvolávalo nerovné postavenie iných sťažovateľov, proti ktorým sú popísané kritériá ústavným súdom konštantne uplatňované.

20. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd konštatuje, že nevyčerpanie účinného právneho prostriedku, ktoré sťažovateľke priznáva zákon na ochranu jej základných práv a slobôd, v podobe správnej žaloby podľa § 177 a nasl. SSP zakladá neprípustnosť ústavnej sťažnosti podľa § 55 písm. d) v spojení s § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde, čo je dôvodom odmietnutia ústavnej sťažnosti pre neprípustnosť podľa § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. mája 2021

Rastislav Kaššák
predseda senátu